

8103-58
 28/3 58.
 29.
 111

Молодежка

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТУНСТВА

Ч. 2 (138)

Лютій

1958

ПЛАСТУН Є ЛИЦАРСЬКИЙ

Лицарськість є однією з моральних чеснот, які мають вирішальне значення в житті людини. В змісті пластового закону також входить поняття лицарськості, як життєвого вимога для пластина. Однак розуміння цієї життєвої чесноти не завжди правильне, дуже часто не повне й не раз тому буває дискретоване.

Дехто пояснює лицарськість відважністю, хоробрістю. В такому випадку вона зводиться до бойової чесноти та до рішучої життєвої настанови. Таке розуміння лицарськості є дуже вузьке, а навіть і помилкове. Іому бракує підстави, яка надавала б сенс лицарськості. Навіть лицарськість на службі патріотизму або якоїсь іншої мети не є в повному розумінні лицарськістю.

Дехто надає лицарськості більш романтичне забарвлення. Й впевнюють з шуканням пригод, культивуванням певних соціальних — каствих відношень та також вважають спеціальноку й пристметою — чесні та ідеальні, а навіть мрійливі, відношення до „країці статті”. Це так само тільки відламок самого поняття лицарськості і лицарства. Культ традицій певного середовища є тільки засобом в лицарському житті, а не метою. Почеке відношення до людей, до жінок с вимогою лицарськості, але не її суттю.

В усіх цих випадках неточного розуміння лицарськості людина стоять на межах або вже і в самій царині дон-кіхотства. Дон Кіхот пустився в дорогу з найшляхетнішими бажаннями „на захист бідних, покривлених і відві”, з побожністю думав про свою Дульсинею, був безкорисним до крайності... Вкінці, не людям служив

він, а вигаданим фантомам та боровся не з кривдою, а з вітряками. Його розуміння лицарськості було хоробливе, сповнене ж не мало відношення до дійсного життя.

Лицарськість не є манерою, ні стилем, ні жестом. В усіх цих випадках вона була б тільки формою, зовнішньою пілкюкою і чванькуватістю. Лицарськість є моральною чеснотою, а це означає, що вона є практикуючим і життєвим застосуванням основних моральних вартостей, які складаються на гідність людини. Лицарськість, це, передусім, лицарська гідність і це також пошана й оборона цієї гідності у відношенні до інших людей, якого походження, стану чи поглядів вони не були б.

Одним з важливих і основних

завдань виховання, в тому, передусім, пластового виховання, є збудження в молоді відчуття моральної вартості, непорушності й гідності людини, усвідомлення цього в собі, у власній особі та пошана до інших.

Основним завданням є збудити в юнака почуття творчого і вільного покликання людини. Людина є свободною істотою, яка світлом свого розуміння та вільним прямуванням до мети, мас сповнити своє покликання, свою людську долю. Це розуміння свободи є особистого покликання трябва розвивати в дрібних щоденних справах. Ними може бути гутірка — дискусія, де треба захопити юнака змагатися з іншими в глибшому пізнанні правди шляхом особистого зусилля й вкладу та шляхом пов-

(Закінчення на стор. 8-Я)

Лицарям Куреня Залізного Хреста (хрест із вічним вогнем на плані Юв. Зустриб у Грефтоні 1957)

фото: С. Кікста

ЯК Я ПОЧИНАВ СКАВТУВАТИ

Розповідь Засновника Скавтингу лорда Бейдена-Пауелла^{*)}

Я піддав колись думку, що скавт — добрий для хлопців, бо я сам починав його, будучи ще хлопцем, і тому теж я знаю, що коли Ви бажаєте тішитися життям і йти завжди вперед, то великим кроком до Вашої мети буде Ваша добра ознайомленість із скавтуванням.

Перші початки скавтування я відбув на „Кораблі лоцмана“. Так називали в нашій родині малий вітрильний човен, що його залогутворили ми — чотири брати. Під час наших плавань один з нас мусів виконувати службу кухаря і мити посуд. Доводилося це й мені і я ніколи не забуду мого першого досвіду з варенням обіду.

Отож, Ви знаєте, як це є — коли Ви, як скавт, починаєте варити Вашу першу їжу: спочатку воно не зовсім вдається. Мені теж не вдалося. Обід не був добрий. Я це знаю, бо я сам мусів його з'їсти увесь. Брати не могли його їсти і примусили мене з'їсти все за них, мовляв у науку, щоб я навчився краще варити.

І тому я вчиваюся варити від ку-

харя дома і в сусіднього пекаря я навчився місці муку з водою і пріжджадами, щоб виробити тісто на хліб. Крім того, я засвоїв собі багато із скавтування, живучи в місті. Я вчиваєсь запримічувати, що було у виставкових вікнах і запам'ятати назви крамниць і вулиць. Я звичайно приглядається пляновим місцям, а опісля їти в якусі незнану місцеву дільницю і пробував відшукати дорогу до якоїсь церкви або іншого будинку, не розпізнюючи в людях, куди йти, а тільки відтворюючи собі плян у пам'яті. І я знову кожну найкоротшу алею і дорогу. Я стараєсь бути при кожній пожежі, що виникла поблизу і при цьому я запримічуєсь з пожежниками і вони навчили мене рятувати людей і гасити вогонь. Взагалі — в місті можна навчитися багато із скавтування, так само, як на селі, чи на морі.

Пам'ятаю, як раз у дуже поганому мілкому місці ми наїхали на нашим вітрильником на якусь скалу. Коли наш човен поклався на бік і нам кидало в усі сторони, я думав, що з нами кінець. Я притиснувся безпомічно до покладу, чекаючи, що станеться. Я вже був готовий, як та жаха в молодці, за нехати всі зусилля для рятування себе самого.

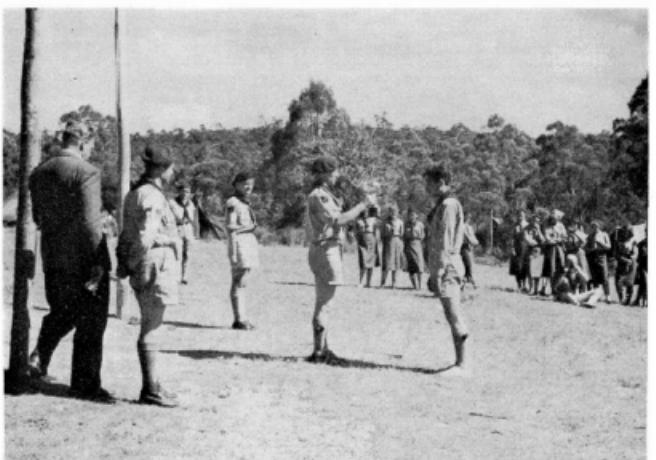
Саме тоді корабельний гак, що

звільнився із прив'язі, виховзнувся і полетів понад поклад у море. Я вже думав, що я полечу слідом за ним, але привели мене до свідомості терпкі заваги моого старшого брата, що перейняв команду. Він ляяв мене за те, що я сидів недалеко від гака і дозволив йому впасті через поклад у море і на-казав мені негайно зловити його, заки він відливне із нашого за-сагу.

Я виконав швидко наказ і ки-нувся за гаком у море. Тоді я по-думав собі, що мусить бути якесь надія на наш рятунок, икцио мій брат у таку критичну хвилину тур-бувся рятуванням старого гака. Скинувшись з себе зневіру, я взя-ся помагати братам у висліді ми вишли з нашої пригоди цілі і здо-рові... Але ця наука із корабель-ним гаком ставала мені потому не раз у великий пригоді. У тяжких хвилинах, коли справа виглядала дуже погано, я пригадував собі завжди пригоду з цим гаком, особ-ливо ж є, що треба було зірвати-ся і братися до діла з найбільшим зусиллям, не піддаючися нічому... І тому, коли люди навколо Вас виглядають нервової і подразнені, тоді добре підійти їм на роздумування якусю дрібну справу, щоб они не почали займатися й усвідомили собі, що справи взагалі не є такі безнадійні, як це могло б здаватися.

Ми не тільки плавали в нашому вітрильнику здовж усього побережжя Англії, але ми робили також дуже цікаві випадки у малому складаному полотняному човні — у глиб суходолу. Ми просліди-ли Темзу майже до самих Пі дже-рел в горах Чілтерн, а опісля ми дісталися на річку Ейвен, що ви-пливав з цих самих гір, пробиваю-чися в цілком протилежний бік, і попливли нею вниз через Бат і Бристоль до Северн. Потому ми пе-реїхали Северн і попливли вгору річкою Вай до Велсус. Ми мали з собою шатро і казани до варення і спали кожну ніч в таборі. Це був для нас справді прекрасний час.

Ясна річ, щоб все це подолати, ми мусили виказувати не абижку справність. Ми мусили вміти вес-лувати і вести човен, плавати, в'я-зати вуяли, розпалювати вогонь і варити їжу, будувати скрині і висучувати місце для тaborування та багато іншого. Звичайно, за-тримуючися на якусом місці, ми просили власника землі, щоб до-зволив сплювати нам крілка, або зловити пару риб для їжі. Щоб сплювати крілка, ми ставили

Голова КПС, Австралія, сотн. А. Жуківський передає чащу переможця кошовому Р. Шандрісі під час Ювілії Зустрічі Української Пласту в Австралії

СЕРЕД ЕВКАЛІПТОВИХ ЛІСІВ

(Ювілейна Зустріч Українського Пласти в Австралії)

Сорок миль від Мелбурну, серед евкаліптових лісів горбовинного Скайлілу, над бистрою річкою Вур-Слік Рівер — гордо замала украйинський, синьо-жовтий прапор. Під розлогими евкаліптами білять шатра, повні гамору, сміхи і пісень українського пластунства і новацтва. А супроводить нашій молоді — голосний сюркіт цвіркунів, скрігет жабок у річці, спів, а радше свист птахів і голосний регіт кукабари...

В суботу, 21 грудня м. р. австралійський ліс ожив: побачив нечуваних гостей — українських плас-

сильця, або, що було більше цікаве, ми підходили його з малою пістолею...

Хоч я дуже я любив ці випадви в човні, я також любив не менше мандрівні табори. І ми звичайно мандрували у вільні дні різними окоплями країни, Велесом чи Шотландією, і кожен з нас ніс на плечах мішок до спання і ми спали звичайно під вільним небом, або під дахом, де б нас ніч не застала.

Ми звичайно заходили до якоїсь фарми і купували яйця, масло і хліб і просили дозволу переночування на сіні на стріху, якщо була погана погода. Інакше, було дуже приємно спати вілку на дворі, під живоплотом або копицею сіна, підкладаючи під себе солому, сіно, або старі часописи, якщо було холодно. В цей спосіб ми перешли велику частину нашої прекрасної країни. Під час мандрівні ми могли побачити всі можливі роди звірят і птахів, дивні квіти і рослини, що їх ми записували у своїх записниках. Дороги шукали ми за малюю, що її носили ми з собою. Вночі ми вчилася знаходити шлях, орієнтуючися за зоряями і констеляціями. Ми робили рисунки старих замків, монастирів і будинків і шукали за кимось, хто б міг нам розповісти їх історію.

Коли ми приходили до якогось великого міста, ми просили дозволу відвідати ту чи іншу фабрику і подивитися, що там виробляють і як це робітники роблять. В цей спосіб ми набували знання про найважливіші галузі ремесла і вчилася самі виконувати деякі з них в малому розмірі, що згодом ставало нам не раз у пригоді.

Такий то був початок моєго скавутання.

туні і пластунок з Аделаїди, Мелбурну й Сіднею. Серед радісної метушні стукали скоки, ішла жвава будова шатер, кухні тощо. У неділю вечером о. д-р І. Прашко відправив молебень до Матері Божої, порукаючи Й опіку табору. Понеділок пробіг на упорядковуванні табору, бо треба прикрасити шатра, кожен на свій лад і смак. Ось там на середині, на зеленому мосі, видніє із помаранчевих шкарпок майстерно уложені тризуб, а перед кожним шатром герби з написами міст: Київ, Львів, Холм, Ужгород, Чернівці, Луцьк, Чернігів і ін.

Новаки влаштували цікаву виставку новацьких нагород із чудернацьких палиць, чаши, фігурук українських гетьманів, козаків, стрільців і партизан та українського хутору.

Юнаки і собі не залишилися по заду. Вони виложили на мосі білим камінням назви своїх гуртків: рись, леви, лис, орли, пугачі.

Сkrізь видно лад і порядок, бо ж на другий день відкрита зустріч. Все ж таки рой новачок вспіли завести найкращий порядок. Постелі в шатах чепурненко застелені, а на розсокатах патіках збоку шатер видніє розвішаний чистенький посуд. Це змаг на точки за першество.

Посередині табору, між трьома

маштами, зроблено з піску і камінців велику карту України. Під гаслом „мандрівка по Україні“ кожний гурток мас заповнити даними призначеною їому областю. Хто країніце зробить, той здобуде більше точок. Та пластунська станиця, що здобуде найбільше точок, буде першою ювілейною зустрічі.

Над річкою влаштовано харчівню. Кухню привезено аж з Аделаїди, приготовлено купу сухих дров.

Площу під загальні збірки очищено з кущів і папороті.

У вівторок, 24 грудня 57 відбулося відкриття ювілейної зустрічі українських пластунів (-ок) Австралії з нагоди 45-ліття існування Українського Пласти. По полуничні завітили до табору батьки та гости. Вони застали вже молодь скучпчено бля престолу, при якому о. прот. Б. Стасишин відправляв молебень. Співав нашвидку зорганізований хор з батьків і молоді. Після звітів, на команду „струнко“ вмаршували з горіючими смолоскипами два пластуни комбатанти: з орденом ім. Симона Петлюри, пл. сен., кол. старшина УГА сот. М. Осідач, і зояк Карпатської Січі, сен. Тарас Триш, заплюючи вічний вогонь у честь полеглих. Три хорунжі: Е. Колісник з Аделаїди, Л. Лучеко з Мелбурну і Ю. Кошарський з Сіднею підтягнули вгору на щоглах три прапори: український, австралійський і знам'я Крайової Пл. Старшини,

Пластові юначки на Ювілейній Зустрічі в Скайліл, Австралія

при співі українського національного гімну. Це була велична і не забутня хвилина. Голова Крайової Пластової Старшини, сот. А. Жуківський, палким словом відкрив зустріч, підкреслюючи важу 45-ліття існування Українського Пласти і єдність пластунів по всіх континентах світу. Після цього відчитано привіти від ВПРОЕС. Архієпископа І. Бучка з Риму, від Президента УНР в екзилі д-ра Ст. Вітвіцького, УАПЦ в Мельбурні, Кр. Комітету СУМ-у, УЧХ, о. д-ра П. Дячиншина, пл. сен. Козьловської та майора С. Яськевича з Сіднею. Усно вітали: п. Л. Гасєвська-Денис, голова СУОА, о. прот. Б. Стасишин від Св. Покровської церкви (УАПЦ), сотн. Горячко (комбатант), м-р Шорак (УГПА), п. Любченко (УГ Перт), п-н І. Хом'янк (СУА), інж. Б. Шемет (УГ Канберра) і СГД), проф. Д. Нитченко (Українсько Центр). Шк. Рада і Літ-Мист. Клуб, п. О. Нагірний (УГВ) й ін. Усі привіти були високопатротичні, цірк, теплі. Після привітів молодь ще довго співала релігійні, пластові та патріотичні пісні.

Після вечір, при веселій ватрі, роздано ювілейні відзнаки всім учасникам ювілейної зустрічі.

**

А тепер дено про табір, його організацію та учасників зустрічі. Заходом ст. пл. Зірки Яськевич — приятель українців, австралієць п. Шор Логан і його син безкорисно

Емблема Ювілейної Зустрічі Українського Пласти в Австралії

відступили українським пластунам під табір понад сто акрів лісу. Всіх учасників зустрічі із трьох пластових станиць: Аделайди, Мельбурну і Сіднею було 214: юнаків — 47, юнчиків — 30, новаків — 59, новачок — 30, старших пластунів — 15, сеньорів 33.

Народні танки на таборовій площі під час Ювіл. Зустрічі Українського Пласти в Австралії

ЗАКІНЧЕННЯ ЮВІЛЕЙНИХ СВЯТКУВАНЬ У НІМЕЧЧИНІ

На закінчення Ювілейного Пластового Року відбулася з початком серпня м. р. на пластовому Таборі в Кенігсборзі (Німеччина), в якому в 1956 році започатковано ювілейні вроčистості для відзначення 70-річчя Дрота і 45-річчя Українського Пласти, святочна ватра присвячена завершенню пластового ювілею.

Програму святочної ватри виповнили новаки, юнаки і юначки. Новацтво вивело, під керівництвом сеньорки Волинського, чудово казку: на леваді квіти з чужини розмовляли з квітами, які приходили до них з України. Юнаки під керівництвом сеньорки Марії Заяць виконали композицію "Привіт Україні". Представники різних земель України вітолонували від себе привітання. Юначки закінчили ватру веселими скетчами.

Цього року в пластовому таборі ім. Митрополита А. Шептицького перебувало 150 дітей з усіх сторін Німеччини.

Команда ювілейної зустрічі: пл. сеньори: Юрій Семків — командант, Василь Гладкий — заступник, Богдан Яськевич — інтендант, Галя Шкандрій — перша поміч, Ростислав Шкандрій — писар, Юрій Юрінець — обозний, країно-командантка пластунок Христа Заріцька — командантка дівочого табору, Оксана Тарнавська — командантка підтабору юначок, Ольга Фітіга — командантка підтабору новачок, Н. Дніпровський — командант підтабору юнаків, М. Свідерський — командант підтабору новаків; їйому допомагали ст. пл. бунчужний Іван Дроботон і Гнор Осадч. Впорядчіками були: Гнорузький і Я. Нестор. Усім допомагав Р. Савчак. Гостями табору були члени Крайової Пластової Старшини: голова Анатоль Жуківський, секретар Гліб Дубик, фін. реф. М. Чигрин, (фотограф) і Мирослав Шевчук — ілюстратор.

Кухню вели п-ні О. Малинка, крім цього по дві пані мали дижунти в кухні.

Табір тривав до 2 січня ц. р., після цього юнаки і старши пластиуни відбули двовіднину прогулку в гори.

Ювілейна зустріч сповнила свої завдання. Українська пластова молодь Аделайди, Мельбурну і Сіднею, трьох найближчих українських скupчень в Австралії, нав'язала дружині, сердечні звязки, які залишаються на довгий час.

Інж. Яр. Булка

„КРИМОМ” НА ЮВІЛЕЙНУ ЗУСТРІЧ

Почалося, як звичайно, від чекання. Звичайно, бачте, як приїжджаю до Дірботу, наші хлопці виходять зустрічати мене, щоб, бува, не загубився у великому місті... Але ще николи не з'явилися на час. На оправдання кажуть, що вони всі — студенти і їх обов'язує „академічна чверть година”. А що та „чверть” звичайно триває понад пів години, то інша справа...

Так і цим разом. Обіцяли зустріти мене на летовищі точно о год. 7-й з тим, що відразу поїдемо до пристані і ще того самого вечора відплівемо. О 8-й годині мені уривається телефон. Телефону до Гулівера. — Вони вже поїхали — кажуть мені. — Як, без мене? — Е, ні, по вас вступлять по дорозі!

Коло 8.30 перед аеродромом заїхало авто, повне мішків до спання, рятункових блуз, та всякого іншого баракха, що підходить під шумну кляксифікацію „чорноморського майна”. Зпереду з тієї купи ледь-ледь вилідав інс Сянкі.

— Сіді, Йонтек, скоро, бо й так уже пізно! — кричить мені Сянко (як би я того не знав!).

— Де сидати? — питала. — Чей же тут уже й голки не заляхна?

— Та голки може ні, але ти пхайся! — Ну і що з такими пацанами зробиш?

Залізши насику крізь вікно усередину, я був припремлю здивований, я побачив, що те, що я уважав за цілком мертвий інвентар, містило ще більше моїх товаришів недолі. По дешевім перекиданні моряцьких мішків я устійнив невідкладно, що крім мене знається ще чотирьох таких сміливців, які вирішили довірити свою долю водній стихії, іншими словами: плисти на Ювілейну Пластову Зустріч. Передусм Гулівер — він же ж головний скіпер, відповідальний за кораблик, без якого ціла ця історія була б не до подумання. Далі Ігор — щоправда не морський, а летунський пластун, але забажав „по морю гуляти”. Третій наш „пластпрант” — Іван, спеціаліст бортової механіки (ніде правди діти, варто такого мати зі собою, як вам на середині озера мотори стануть, а тут ні весел, ні вітрил, ні радіо нема...). Наймолодший член залоги, Зенко, рішив плисти з нами просто тому, що „не дав тато грошей на залізницю”.

Гулівер нашвидку поінформував нас, що „чорноморський” 37-стопонний кораблик „Крим” чекає нас по

канадійському боці, в доку, де переходив підготовку до плавби. На кордоні урядовець безрадно дивиться на ту жахливу мішанину, якою перевантажене наше авто і перепускає нас без звичайної контролі. Ще година ізді канадійськими шляхами і — ми на місці. Висідаємо, роз простовомуємо затерпі ноги й переносимо наш виряд на „Крим”. Але — що це? Порт-мотор розібраний, а його частини порозкидані навколо. Стало ясним, що та „підготовка до плавби” була інтенсивніша, як я думав, і що вона ще не закінчена. Гулівер дзвонить до механіка. До відомуємо, що „все в порядку, треба ще тільки дістати одну шрубку і можна плисти, — але можна буде підістяти щойно завтра, як відкриють крамниці”. Нема ради — сходимо до каюти і приготовляємося до нічлігу. Сянко висловлює свої сумніви в те, чи ми взагалі попливемо — і віртається автом до Дітроту.

В суботу ранок з'явився механік, що працював над мотором. Привезено шрубку. Зложено мотор. Набираємо бензини, оліви. Нам з Ігорем припало завдання наповнити збірник водою (для піття, миття, варення). Зкладаємо шлях і пускаємо воду. Вкінці, коли помпа показує, що ми натягнули 100 галонів, приходимо до висновку, що

Залога „Криму” — Іван, Зенко Гулівер і Йонтек на відпочинку у Порт Делозі

наш збірник мусить мати ще другий отвір — у дні...

Точно о год. 11.30 відпліваемо. Прощають нас оклики глядачів. На головній щоглі човна лопоче чорноморський пропорець. Залишаємо пристань і випливасмо на озеро. Легкий вітерець здіймає малі хвилі і наш кораблик ритмічно підноситься угору, то опадає вниз, коливаючись на хвильях. Обидва мотори працюють на повну пару і ззаду вода піниться від могутніх шруб. Пливемо...

Як неофіційний навігатор, визначую курс. Пливемо на Порт Велдер — Велланд Канал, яким дістанемося на озеро Онтеріо. Наш курс веде здовж північного (канадійсько-

Пластунки з гуртка „Ластівка”, Клівленд, під час Ювіл. Пл. Зустрічі у Грефтоні в Канаді

Фото: Ст. Кікта

го) берега Ірі. З віддалі яких пів мілі обсервуємо берег і любуємося краєвидом.

Було добре по полуодні, як Іван сажавав, щоб задержати мотори. Чому? — Бо мусить розібрati мотор і подивитися в середину. Дивно, правда? Але не було ради — раз він — головний механік, то треба його в таких справах слухати. За яку годину пливемо далі. У кожному разі під час цієї плавби ми скоро звідки до таких домагаємось Івана — розібрati мотор, коли йому нічого не бракує. Тільки згодом сказав мені Гуцівер, що як Іван затужить за хатою, то береться розібрati мотор, щоб загасити свою тугу...

Зовсім несподівано обслідіваш човен і нас самих цілі рої комарів. Просто все було чорне від них! Але ж здорово кусали!! Не було де скритися. До берега далеко — не втечеш, а навіть якби і втік, то й там комашня тебе найде. Зенко піддав думку скупатися — тоді наявно трикляти мухи залишать нас в спокою. Але — тільки вилізли ми з води і по лінві викарабкалися на поклад, як завзята комашня зі ще більшим запалом обслідівала нашу шкіру. Залишився тільки один вихід: Одягли ми наші грубі моряцькі однострої і пустили мотори на повну пару вперед. По деякому часі позбулися тих ненависних комарів.

Моя пропозиція, щоб лагодити вечерю, була більшістю голосів відкинена. Ну, що ж трох членів засади оце вперше вишутили в довшу плавбу. Вони кермувалися засадою, що чим порожніший штукунок, тим менше роботи буде, як почнуть хвилі гойдати... Але по довгих переконуваннях Ігор вкінці дав себе переконати і завважив занок кавій. Смакувала феноменально (і хто б то подумав, що в Ігоря такі великі кухарські здібності марнуються невикористані!) Все таки довелося голодним лягати спати.

Збудила мене серед ночі тиша. Бракувало монотонного гуркоту моторів. Навколо мене спали на своїх коях усі члени засади. Чому ми не пливемо? Невже котрийсь із нас не вставав на свою вахту? Вибігаю на місток. Човен легенько похінується на якорі. Кругом густа мряка. Корабельний лог дає відповідь на мое питання. Ми запалили в околицю, де багато рибалських сітей і плятформ, з яких вертять дно за нафтою. Впала густа мряка і стало небезпечно плисти серед тих перешкод. Рішено кинути якір, доки мряка не піднесеться. Тепер уже

раннім ранком попливли ми далі. Під полуодні заплили до Порт Стенлі. Тут рішили стати на короткий відпочинок. Набрали пального, побідали, написали цілу гору карток — до всіх знайомих. А найважливіше — закуплено фотоапарат. Треба ж залишити пам'ятку для грядучих поколінь з тієї історичної плавби!

Полуодні рушаємо далі. Була неділя і здалося нам, що всі мешканці міста випилили на озеро. Нас супроводять цілі зграї малих човнів, але бачуши, що ми випливамо на повне озера, прощають нас гудком сирени і вертаються до пристані.

„Крим” у пристані

У книзі приписів пілотажу виразно сказано: „Кожний човен, що збирається перепливати канал, по прибутті на 1 міlio від Порт Веллер зголоситься через радіо до керівництва каналу”. Але — радіо в нас нема. Є ніч і пробуємо нав'язати контакт з допомогою рефлектора. Не відповідають. Але ж „темні“ канадіці! Навіть прості „морзетки“ не вміють читати! Вкінці запливаємо у відногу, яка, згідно з нашою мапою, є початком каналу (хоч і зовсім на таке не виглядає). Перед нами, над самим племесом води, звідній міст. Доходить 3-тя година ранку (понеділок). Рад-не-рад причаляємо до берега. Гуцівер іде до будки з червоним світлом, щоб засягнути язика. Ми тимчасом виїкаємо на берег. Здається — хитається земля під ногами. Та ні — це тільки таке враження по довшій плавбі по озері.

По деякому часі вертається Гуцівер з вісткою, що канал відкривають для плавби о год. 5-ї рано. Значить, маємо майже дві години на відпочинок.

(Закінчення буде)

НА ЛЕЩЕТАХ, МОВ НА КРИЛАХ...

Зимовий лещетарський табір канадських пластунів у Вал-Дейїд

Ми пластуни лябимо природу не тільки навесну, влітку і восени, як вона вабить нас сонцем і теплом, але і тоді, коли її приманливий час завмирає і від від холодом, снігом і морозом. Докази цього — наші зимові лещетарські табори. Це вже втретє — завдяки наші пластові Станіці у Монреалі та Управі Пласт-Приємту відбуваються пластові лещетарські табори в горах.

Цього року табір тривав від 27-го грудня до 5-го січня 1958 року. Учасників табору було 26. З цього 21 учасників (-ць) з Монреалу, а 5-ох з Торонто. Табір був приміщений в будинку п. Комановського у Вал-Дейїд. Командант табору був стар. пластун Левко Цепух, який завжди вив'язувався якнайкраще зі своїх завдань. — Скарбником і інструктором був ст. пластун Мирослав Сербин, а бунчужним ст. пл. Роман Сербин.

День в таборі починається з 8-ої години ранку свістком на встановлення. Після руханих молитви, опілля снідання та вимарш на гору Монт Плянт (в Льорентидах).

Дні були погідні. Сніжні хмари спокійно і тихо пересувалися на небозвіді, земля блістіла в сонці вся в білім пухкім снігу. Дерева, як заряовані велетні, покріти інесем.

На горі Монт Плянт давав нам вказівки інструктор Лев Ревузький, бо не всі тає гарно вміли іхати, як наші славні лещетарі-юнахи Осип Веселовський, Юрій Мінкуляк та юначка Гануся Кобринська, які іздуть так, що аж снігові іскри спильтаються по горах.

Дуже швидко минав нам час на лещетах. Ми злітали з верхів гори, немов птахи на те, щоб знову з долини по лінві підніматися все вище та вище. І скільки було в нас емоцій з цим лютом з гори і скільки бажань чим скоріше піднестися в гору! Невисказаним почуванням цяща проймalo наше серце, щастя, яке переживають тільки лещетарі в снігових горах.

„Додому“ верталися ми чудовою сніговою білою дорогою. Ми розмовляли по дорозі так приязно і весело, що здавалося — ніде не має таких широких розмов і такого співчуття, як у нашому Пласті. В таборі ждали на нас наші добри

З лещетарських змагань у горах.
Ідути лавою вперед...

пані, п-і Гладилович, п-і Роніш і п-і сен. Марійка Феник, які приготували для нас смачну вечерю. Апетити були у нас страшні!

Після вечеरі дозвілля. Дехто грає у шахи. В грах у шахах нашим мистцем завжди виходив юнак Ігор Гладилович. О 8-ї була гутірка. Звичайно вела її пл. сен. Марійка Феник, яка розказувала нам з чималим хистом про свої переживання в Тунісі. З другом командантом обговорювали ми деякі життєві проблеми, як прим. „Відношення одиниці до громади”, „Відношення молоді до батьків колись і тепер”. Були також гутірки на тему „Вживання української мови”, „Про українські різдви язичні звичаї”. Пріор лещетарство від обширну гутірку юнак Степан Букомський з Торонто. Один вечір був присвячений на спів українських пісень, один на ватру. Всі пережиті вечори в таборі були для нас дуже корисні, і ми завжди були задоволені з наших гутірок.

Около год. 9.30 була молитва і наш бунчукний ст. пл. Ромко Сербин свістком давав останній знак на нічний спочинок. У мой кімнаті і в кімнатах других пластунів мороз-мистець малював чудові мистецькі квіти на шибах вікон, як тому рік і десять літ і сотні, сотні літ малює мороз квіти по всіх віках узимку. Змін жадних він не знає. Тільки ми з кожним роком змінюємося. Не змінюються тільки у наших серцях ідеї, наши бажання, щоб ми, пластуни, змогли в скорім часі не в горах Льорентідах відбувати наші лещетарські табори, в вільний Україні, в наших рідних Карпатах чи у Кавказьких горах.

Ст. пл. Ігор Луговий

СЛОВО НАД ДОМОВИНОЮ ПЛ. СЕН. Р. СКОЧДОНОПІЯ

Увечорі 10-го грудня, коли із синіх обріїв кидали зорі своє таємне світло, коли землю вкривали мільйони сніжинок — тоді, в цей час прийшли невблаганих хвилин, в яких передано Тобі Великий Наказ. При шумі вітру Ти прямував засінченнями просторами до останньої мети. Ти покидаєш своїх рідних, своїх близьких, своє довкілля і чужу Тобі країну — бо так звільни Творець Весеніту.

Мимоволі, наче в калейдоскопі передходять картина багатого на події і зміни життя, життя, що було повне любові, повне надії, віри і самоносності. І Ти знов, що, коли станеш до Останнього Зілу, слова Твої будуть короткі: я не зрадив своєї віри, я не зрадив своєї Батьківщини, я був вірним пластовому Закону, я — український пластуз!

І Господь благословив Тебе. Тебе зустрічали Твої Друзі-пластуни і Ти засів у їх колі до Вічної Великої Ватри.

Сьогодні ми пластуни Станіці Ніо Гейен-Бриджпорт шлемо Тобі своє: Прощай. Без сміш, бо ж пластун наявіть на найважчі хвилини життя, в найбільш трагічні моменти з заведено усміхнений. Ми шлемо своє „прощай” на цей короткий час, поки і ми не станемо перед престолом Всешишого, поки не сядемо з Тобою до вічно палаючої патрі. Ніжні голоси новація пілотять Тобі своє „Готуйся!” Юнацтво, старий пластун, сеніори прощають Тебе трімким СКОБ!

А коли на другий рік зазеленіли ліси і діброна, коли оживає природа, до кліч орла злетить пластусове братство до улюблених Твоєї Бобрівки. І ми запа-

3 ПЛАСТОВОГО ЖИТТЯ

Літні пластові табори в Аргентині

Цьогорічні літні пластові табори уранського пластунства в Аргентині тривали від неділі дня 9 лютого до понеділка 24 лютого ц. р. Відбулися вони там, де козного рука, на таборових площах в Пунта дель Індіо.

Різдвяний вечір в Саскатуні

На закінчення різдвяного сезону відбулася в залі „Пробіті” в неділю, 2 лютого, „Різдвяний вечір”. Організаторами та виконавцями були члени Відділу Українського Католицького Юнацтва при катедральній парафії св. Юрія і Пластової групи в Саскатуні. Вечір був присвячений українським старовинним колядкам і щедрівкам. Точки програми виконувано не на сцені, а на залі. Зображення Христового Різдва прикрашено ялинками і різьбленими скілами. Програму проводили пл. сен. о. В. Іващенко, провідник Пластової Групи в Саскатуні (Саскачеван, Канада). Група нараховує понад 40 пластунів.

Загальні Збори КВОМ в Англії

В дні 18 січня ц. р. відбулися в Волгерамтоні чергові Загальні Збори КВОМ-у, які, як широку, згуртували всіх пластунів і пластунок з терену Англії та дали нагоду розглянути актуальні проблеми та завдання на наступний рік.

До нового Проводу КВОМ-у вибрано: Голова — пл. сен. О. Марченко, 1-й заступник сен. Р. Дубль, 2-й заступник:

лимо наму перву ватру для Тебе, Небзупинний Друже. Ми знаємо, що дух Твій підтиме в нашому колі і ми принімамо Тебе нашим голосним: Сильно, Красно, Обережно, Бистро!

ВАСИЛІНА КОВАЛЬ

На лещетарських курсах серед лісів

ст. пл. М. Добрянська, Писар; пл. сен. С. Ших, Скарбник; пл. сен. Р. Дубль, Господар; ст. пл. Галина Ломанів. До Контрольної комісії вийшли: пл. сен. А. Геральмович, інж. П. Петренко, пл. сен. Я. Гаврих.

КВОМ з організацією українського пластиунства в Англії. Його інформаційним листком є "Пластові Сторінки", що появляється при часописі "Українська Думка" в Лондоні.

Андріївський вечір у Вінниці

Андріївський вечір обожняковий у Вінницькій пластиунській станції. Кожного року старпін пластиуни чи юначки клопочуться, щоб це свято вийшло яскійка-краще. Не інакше було й минулого року. Вже тиждень наперед в домініці висвіти наявне, який запрошує пластиунів і гостей на товариську андріївську забаву. Хлопці та дівчата вже тиждень наперед вени на тему цього вечора різні гутрітки. Ось фрагмент розмови двох юначків, які вибиралися на Андріївський вечір:

"Скоб друзію! Ти вже готовий на Андрій? Шо? Ти ще не ів? Це добре. Нашо тобі істи? Я чув, що дівчата, за старим звичаєм, понапакіли паліянину, які має істі якісьй голодний лес, але сумніваюся, чи бідоаха пес буде мати апетит перед такою голодною братії і тоді... ти зможеш замість нього добрі напіткіти. Тож тримайся і не забудь прійті!"

Вечір направду вдався. Спершу пані Т. Кошиць дуже цікаво оповідала про андріївські звичаї, що вони представляють і звідки вияшлися. Потім відбулися товариські гри, хоронди, воробії, переплітані веселими співами, а на кінець не забули і про голодного леса, що мав з'їсти паліянину найкращої пластиунки, яка хоче вийти ще цього року заміж. Але паліянину було забагато і він... не з'їв із одної.

Ю. Д.

3 НОВИХ ВІДАНЬ

ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ ЗАЛІЗНОГО ХРЕСТА — 1911-1956. (Дітройт-Горонто, 1957). 8°, стор. 10 (шапір).

Ресстр на пластиунів і пластиунок, що на протязі 45-річчя Українського Пласту віддали своє життя в боротьбі за незалежність України.

Сестричка Лесі: НОВЕ ПІДЛЮТО — ВІХОВНІ МАТЕРІЯЛІЯ ДЛЯ ТАБОРОВОЇ НУВАЧОК. Видавництво „Вогонь Орлиної Ради”, (Нью Йорк) 1957. 4°, стор. 40 (офсет).

Збірка віховних матеріалів (гри, програми, вогнівки, пісні, майстерування) для виховників і виховників в таборах новачків і новачок.

ГЕІ, ПЛАСТУЧНИ, ГЕІ, ЮНАКИ!. Одноднівка з нагоди Ювілейної Пластової Зустрічі 3-4-5. серпня 1957. Пластова Станиця в Атлантиці, Канада (1957). 8°. Стор. 24 (шапір).

ОДНОДНІВКА з нагоди Ювілею 45-річчя Українського Пласту та 70-річчя д-ра Тисовського. Основники Пласту. Видана Пластовою Станицею в Пасейсі, Н. Дж. діл. 18. травня 1957. 4-о. Стор. 16 (шапір).

НА ПЕНЬКУ. Одноднівка в свято Патрона Українського Пласту св. Юрія. Черві, Нью Джерзі, 1-2. червня 1957. Стор. 31 (шапір).

КУВАНЬ. Одноднівка. Видання Третього Куреня УПІО-ІУМ ім. СИМОНА ПЕТЛЮРИ. Гурток „Олемъ“. Торонто, 1957. м. 4°. Стор. 8 (шапір).

ЗИМОЮ В УКРАЇНІ...

Медвідь, чи може... просто сніг?

3 НОВИХ ПЛАСТОВИХ ЖУРНАЛІВ І ЧАСОПИСІВ

ПЛАСТОВІ ВІСТИ. Неперіодичний вісник Головної Пластової Вулави. Нью Йорк—Торонто. Ч. 2 (20), 15 липня 1957, стор. 16 і ч. 3 (21) 10 липня 1957, стор. 33 (офсет).

ЛИСТКИ ДРУЖНЬОГО ЗВ'ЯЗКУ. Виulleten 1-го Куреня УПІС ім. Степана Тисовського. Ч. 2 (35), червень 1957. Стор. 29 і ч. 3 (36) грудень 1957. Стор. 33 (офсет).

ПЛАСТОВИЙ ЛИСТОК для внутрішнього вживання українських Пластиунів і Пластиунок у ЗДА. Видає Кравовна Пластова Станиця в ЗДА. Нью Йорк. Ч. 3 (58) червень-листопад 1957. Стор. 14 (шапір).

ВІСНИК КРАІОВОГО ПЛАСТОВОГО СТАРШИНІ В АВСТРАЛІЇ. СІДНЕЙ, число 4. Лютий 1957, стор. 11. Число 5, липень 1957, стор. 18 (шапір).

ВІСТИ КРАІОВОГО ПЛАСТОВОГО ПРОВОДУ В НІМЕЧЧИНІ. Неперіодичний Бюллетень. (Мюнхен) Ч. 4 Квітень 1957. 8°, стор. 40 (друк).

ВАТРА. Пластовий журнал. Сідней (Австралія). ч. 5 1956. Стор. 10 (шапір).

ІНФОРМАЦІЙНІ ЛИСТКИ. Виulleten IV, Куреня УПІС „Характерники“. Філадельфія. Ч. 24, листопад 1957. Стор. 22 (шапір).

ПЛАСТОВА ОДНОДНІВКА. Видана Пластовою Станицею в Монреалі з нагоди Пластового Тижня 15-23 червня 1957. Монреаль, ч. 3. 1957. Стор. 28 (шапір).

ВІСТИ З ПЛАСТОВОЇ СТАНЦІЇ. Виulleten Пластової Станиці в Дітройті. м. 6 (9), 17 листопада 1957. Стор. 3 (шапір).

ПЛАСТУН Є ЛІЦАРСЬКИЙ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ного пошанування думки інших. До цього також належить плеќання моральної сили підічнинистів без жалю і прикраси правдивим аргументам. Єже дитина мусить усвідомити собі, що кожний має право розуміти справу, оборонити свій погляд та почувати себе повноважнішим в шуканні правди життя.

Дальшим завданням в справі лицарськості є виховання почуття відповідальності. Це також прикмета, яку належить прищеплювати до щоденної практики життя. Юнач мусить зрозуміти, що від нього віповіння залежить здійснення моральних ідеалів в його особистому житті, як також в товарицькому, гуртовому та суспільному. Він мусить почуватися покликаним до здійснення і плеќання цих моральних ідеалів. Він мусить підготовлятися, вчитися, користати з нагоди і хвилин, щоб бути готовим до своєї ролі. Він мусить сміливий розважко виконувати свої завдання, солідарно помагати іншим, дбати про правильність й чистоту спільніх змагань і праці. В дійсності, не що інше, а почуття відповідальності за здійснення ідеалів життя, за особисту і спільну долю, за пошану людської особистості на всіх місцях і в кожний час, за оборону моральних вартостей, — підічнімо справжніх лицарів на боротьбу з наїзниками, розбійниками, піратами та віроломцями й тиранами.

Розуміння гідності людини, як носія моральних вартостей, настанова на їх практичне здійснювання і плеќання, включно до посвята і жертви себе самого в ім'я цих вартостей, і є істотою лицарськості.

Гелетка, ОХ.
(„Геральд“)

„Molode Zytia“, Journal for Ukrainian Youth

Видає „Молоде Життя“, зареєстрована корпорація у ЗДА

Published by „Molode Zytia“, Inc.
New York, N. Y., USA.

Редактор Колегія
під проводом Богдана Кравцева

Адміністрація: „Molode Zytia“
306 E. 9-th Street

New York 3, N. Y., USA.

Ціна 0,20 дол. Річна передплата (за 10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Луна“, 77 Іст Ст. Маркет Пл.
Нью Йорк, Н. Й.